

NAŠA POSLA Restauracija oltara franjevačke crkve

Zbog zabrane zapošljavanja restauratora, u Centru se restauriraju samo prioriteti

Restauratora je devet, a treba ih dvaput više

■ *Ako sve bude u redu, obnova oltara će završiti do 2020. godine. Dakle, punih 12 godina od početka radova.*

Piše: VIŠNJA GOTAL
 vgotal@regionalni.com

Iako je restauracija oltara varaždinske franjevačke crkve sv. Ivana Krstitelja započela još 2008. godine, niti osam godina kasnije vjernici se u crkvi ne mogu pomoliti pred vrijednim djelom sakralne umjetnosti s početka 18. stoljeća. Prema procjenama Restauratorskog centra Hrvatskoga restauratorskog zavoda u Ludbregu – koji obavlja posao restauracije – paravan ispred oltara visokog 13 metara, 10 metara širokog i „dubokog“ 3,5 metra, ostat će ondje barem još tri do četiri godine. Jer, za restauraciju tih oko 250 kvadrata površine, dvadesetak slika i tri metra visokih skulptura i 15 kvadrata pozlaćenih rezbarenih površina, potrebni su novac i restauratori. Ono čega u Zavodu nedostaje, pa će se tako posao, ako sve bude u redu, završiti do 2020. godine. Dakle, punih 12 godina od početka radova. – Nije čudno što su mnogi Varaždinci nestrpljivi, vjerojatno već i ljuti, govori Venija Bobnjarić-Vučković, konzervatorica-savjetnica i voditeljica Restauratorskog centra Ludbreg.

Crvotočina

Odluka o restauraciji donijeta je nakon što je oltar doslovno postao opasan za vjernike, jer mu je zbog crvotočine drveta prijetilo urušavanje. Namjera je bila samo odraditi posao statičke sanacije. Međutim, odmah na početku radova restauratorima je bilo jasno da je oltar zreo za obnovu. – S konzervatorima je dogovorena kompletna restauracija da bi se oltaru vratio izvorni izgled. A to

je sve promijenilo – govori voditeljica. Tu počinje nova priča, koja traje do danas. Nedostajali su novac i kadar, na što u Zavodu ne mogu utjecati. Obje stavke ovisе o Ministarstvu kulture.

Za obnovu oltara potrebno je, ugrubo, oko dva milijuna kuna, a Ministarstvo godišnje odobrava između 80 i 150 tisuća. Ipak, od ove će godine novca biti više, jer će Franjevačka provincija Ćirila i Metoda davati onoliko koliko

OPASAN

Odluka o restauraciji oltara franjevačke crkve je donesena, jer je postao opasan za vjernike

će za tu godinu dati i Ministarstvo. Zahvaljujući tome, na projektu je sad zaposlena i privatna restauratorska radionica, pa su se stvari napokon intenzivirale. – Za

Franjevačka provincija će za obnovu davati koliko i Ministarstvo kulture

ovu se godinu planira montirati atika oltara – vrh – pa će nakon dugog vremena dio oltara ponovno biti vidljiv. Danas je ispred nje plastična zavjesa, da se ne bi vidjele skele – govori voditeljica.

Slučaj franjevačkog oltara primjer je s kakvim se problemima svakodnevno susreću restauratori u dr-

žavnoj službi. Zorno govori o odnosu resornog ministarstva prema očuvanju bogate hrvatske kulturne baštine. Konkretno, zabranjeno je zapošljavanje novih restauratora, zbog čega se u Zavodu, pa tako i u ludbreškom centru, već duže vrijeme restauriraju samo prioriteti – ono čemu i doslovno prijeti raspadanje. Ali, niti za te prioritete nema dovoljno restauratora, pa ludbreški centar, kao i drugi odjeli Zavoda, vapi za stručnim kadrovima.

– Zavodu bi trebalo dvostruko više restauratora od njih 9, koliko ih radi danas. Sve više diplomiranih restauratora izlazi s Akademije. Ali iako bi za sve njih bilo posla, zapošljavanje restauratora je zabranjeno – sliježe ramenima voditeljica Zavoda.

Nelogičnosti

Tu nije kraj nelogičnostima s kojima se susreću restauratori. U Ludbregu su milijuni uloženi u svrsishodno uređenje dvorca Batthyany za njihove potrebe – dvorac je obnovljen tako da se u njemu, osim restauratorske djelatnosti, organiziraju i stručni skupovi. Ispočetka je to funkcioniralo, međutim, kako su se rezala sredstva Ministarstva, zadnjih pet godina pa i više ih gotovo i nema – veli voditeljica.

– A infrastruktura je tu – dvije predavaonice, dormitorij, oprema za održavanje skupova... Samo dva skupa godišnje platila bi barem dio održavanja zgrade. Ovako se mogu osloniti jedino na novac matičnoga, Hrvatskoga restauratorskog zavoda, odnosno Ministarstva. Koliko para, toliko muzike – rezignirano zaključuje Venija Bobnjarić-Vučković